

kke det væsentlige. Det kan godt være, at man ikke evnede andet, men det faldt ham ikke ind, han vilde ikke andet.

Saa staar der videre i samme Udtalelse: „Med dette Spir knytte vi atter Traaden, der rækker tilbage til det gamle Kongens København — over en Mellemtid, der for By og Land betød Fattigdom og Ulykke“. Den Gang det forrige Spir stod paa Frue Kirke, var Danmark ikke saa lidt af en Stormagt, men efter at Frue Kirkes Taarn er faldet ned, har Danmark mistet Norge og Hertugdømmerne. Jeg synes, der ikke er megen Grund til at motivere, at nu rejse vi Spiret igen, med, at det fandtes den Gang. Og det er ikke alene en rent historisk Følelse, der siger mig det, det er ogsaa den Pietetsfølelse, som det ærede Medlem fra Vinderup sammenligner med Træghedsfølelsen. Det har han absolut ikke Ret i, der er ikke noget trægt i at erkende sin Begrænsning, der er ikke noget trægt netop historisk set i ikke at ville trodse, naar man ved, hvordan Landet ligger. Nej, det er noget forkert — jeg er lige ved at sige — i Smagen, der er fremme i Tiden, noget forkert i Følelsen. Jeg kommer her til at tænke paa et Ord, jeg saa forleden i en Pjece af Morten Pontoppidan, som for nylig er udkommen. Det staar ganske vist i en helt anden Forbindelse, han tænker ikke paa Frue Kirke. Det hedder der: „Smagen udvikler sig alt for stærkt i Retning af det sensationelle, det glimrende, det, der stikker i Øjnene, hvilket mere og mere glider over til at blive lig med det falske, det forlorne.“ Jeg synes, at denne Sætning, som er sagt med en vis Vægt og Sandhed i Øjeblikket her i Landet, passer rigtig godt paa dette Tilfælde.

Saa sagde det ærede Medlem fra Vinderup, at det er ganske vist ikke Landets Hovedkirke, men det er dog Metropolitankirken, Hovedstadens Hovedkirke, og den bør smykkes ud fra kirkelige Synspunkter. Ja, det er selvfølgelig rigtigt, at den kirkelige Tanke, den religiøse Tanke hviler i nogen Grad paa Spirbygningen, eller omvendt: Spirbygningen hviler paa den opadstræbende religiøse Tanke. Men jeg synes egentlig ikke, at de kirkelige Forhold i Landet friste særlig til at fastholde dette. Vi have oppe i Landstinget liggende meget vidt forskellige Forslag med Hensyn til kirkelige Forhold, og man har i den senere Tid set kirkelige Klikker og Retninger hegle hinanden igennem med Haan og Foragt, hvilket staar i den stærkeste Mod-sætning til, hvad Kirken egentlig skulde

være. Jeg synes, som sagt, at Forholdene ikke for Øjeblikket særlig friste til at rejse et mægtigt Spir paa en Hovedkirke i Danmark. De virkelig religiøse, som søge Kirken i Andagt, trænge ikke til og ønske ikke at faa bygget dette høje Spir, dem er den simple, kirkelige Harmoni, som de have vænnet sig til, i Virkeligheden vigtigere og mere tiltalende. Og mig forekommer det, at de Interesser, som findes hos de, om jeg saa maa sige, stille i kirkelig Henseende, bør der tages mest Hensyn til.

Endelig er der det væsentlige Moment, Byens Silhouet, som i Virkeligheden er det eneste Forsvar for Sagen, foruden naturligvis, som jeg begyndte med at sige, det Hensyn, der selvfølgelig bør tages til Giveren. Naar Tilbudet kommer fra en saadan Mand iblandt os, kan man ikke andet end undersøge Sagen nøje og spørge sig selv: Hvad kan man gøre for at imødekomme ham? Jeg synes ikke, at det svarer til Københavns Liv i Øjeblikket at bygge Spir paa Spir, som vi gøre. Vi have nylig faaet et Spir, vi have et Spir paa Raadhuset, og vi agte ogsaa at bygge et Spir paa Christiansborg Slot. Det forekommer mig, at det kommer til at minde lidt om Babelstaarnet: der er ikke Stolt-hed deri, men Trods. De harmoniske Linier, man fulgte i Bygningerne for hundrede Aar siden, hvor Forholdene ikke vare saa overmaade forskellige fra Forholdene nu om Stunder, bl. a. i finansiell Henseende, ere i Virkeligheden mere tiltalende end den Mangel paa Harmoni, hvormed vi nu Gang paa Gang i vore Bygninger ville vise en Kraft, vi i Virkeligheden ikke ere i Besiddelse af, og som ikke svarer til det Liv, der leves. At vi nu, hvor en Krise har trykket København overordentlig stærkt, og hvor en anden sørgelig Begivenhed har trykket Sjælland i høj Grad, netop skulde rejse Spir paa Sjællands Hovedkirke, vilde, forekommer det mig, være en Smule trodsigt, og det er ikke nogen klædelig Egen-skab.

Saa siger man: Vi faa Spiret forærende, og det er en storslaaet Gave. Det er rigtigt, Ideen er Brygger Jacobsens, Pengene ogsaa, men Kultusministeren har lagt Ansvar et i vor Haand, og det, synes jeg, er rigtigt gjort, fordi det i Virkeligheden er Borgerne, der ud fra deres Følelse og Ræsonnementer skulle bestemme, hvad der skal gøres med Statens Bygninger.

Jeg vilde være mest tilbøjelig til overhovedet ikke at gaa videre i Sagen,